

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

לפני כבוד סגן הנשיא חגי ברנר

המבקשת

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד יוני חדד

נגד

המשיבים

1. אל ג'זירה סאטלייט נטוורק

ע"י ב"כ עוה"ד חוסיין אבו חוסיין, עוה"ד סלים וקים ועוה"ד ג'מאל עבדו

2. הוט – מערכות תקשורת בע"מ

3. יס שרותי טלוויזיה ותקשורת בע"מ

4. סמי אבו דהיא

5. מחזיקי ציוד ערוץ אל-ג'זירה במשרדי ערוץ אל-ג'זירה בירושלים

6. מפעילי אתר האינטרנט Aljazeera.com

7. מפעילי אתר האינטרנט Aljazeera.net

8. מפעילי אתר האינטרנט Aljazeeramubasher.net

9. מפעילי אתר האינטרנט network.Aljazeera.net

ע"י ב"כ עוה"ד חוסיין אבו חוסיין, עוה"ד סלים וקים ועוה"ד ג'מאל עבדו

10. ספקים מורשים לפי חוק התקשורת המספקים שירותי גישה לאינטרנט

11. האגודה לזכויות האזרח בישראל

ע"י ב"כ עוה"ד הגר שחטר ועוה"ד גיל גן-מור

12. אוסייד מסאד

החלטה

1. לפניי בקשה לאישור הארכת ההוראות להפסקת השידור של ערוץ אל-ג'זירה בישראל, סגירת משרדיו, הגבלת הגישה לאתרי האינטרנט של הערוץ ותפיסת מכשיר המשמש לאספקת תכנים. הבקשה הוגשה לפי סעיף 5 של חוק מניעת פגיעת גוף שידורים זר בביטחון המדינה (הוראת שעה- חרבות ברזל), תשפ"ד- 2024 (להלן: "הוראת השעה" או "החוק").

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

מבוא ורקע עובדתי

2. מדינת ישראל נתונה מאז יום 7 באוקטובר 2023 במלחמה מרה, בדרום הארץ ובצפונה, שנכפתה עליה על ידי אויב אכזר, שפל וחסר מעצורים. עד לרגע זה נהרגו במערכה יותר מ-1,500 אזרחים, חיילים ותושבי מדינת ישראל. מתוכם, למעלה מ-600 הם חיילי צה"ל שנפלו בקרבות, והשאר הם אזרחים, תושבים זרים ותיירים שנרצחו בדם קר בידי מחבלים בני עוולה. בידי ארגון הטרור חמאס מוחזקים נכון לרגע כזה כ-120 חטופים, חלקם כבר לא בין החיים, וזאת לאחר שחטופים רבים שוחררו בעסקאות שחרור ושבעה שוחררו במבצעים נועזים.
3. ביום 7 באוקטובר 2023, מיד לאחר תחילת המערכה, הכריז שר הביטחון על מצב מיוחד בעורף מכח סמכותו לפי סעיף 9ג(ב) לחוק ההתגוננות האזרחית, התשי"א-1951 (להלן: "**חוק ההתגוננות האזרחית**"). ביום 12 באוקטובר 2023 החליטה ועדת החוץ והביטחון של הכנסת, בהתאם לסעיף 9ג(א)(5) לחוק ההתגוננות האזרחית, לאשר את ההכרזה. ההכרזה על המצב המיוחד עודנה בתוקף. ביום 8 באוקטובר 2023 הכריזה ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי על נקיטת פעולות צבאיות משמעותיות, בהתאם לסעיף 40 לחוק-יסוד: הממשלה.
4. בהתאם לסמכות הנתונה לממשלה לפי סעיף 39א לחוק יסוד: הממשלה להתקין תקנות שעת חירום, וכדי למנוע פגיעה ממשית בביטחון המדינה כתוצאה משידוריו של ערוץ זר המשדר בישראל, התקינה הממשלה ביום 20 באוקטובר 2023 את תקנות שעת חירום (חרבות ברזל) (מניעת פגיעת גוף שידורים זר בביטחון המדינה), התשפ"ד-2023 (להלן – "**תקנות שעת החירום**"). בעקבות פקיעת תוקפן של תקנות שעת החירום ביום 20 בינואר 2024, חוקקה הוראת השעה, אשר מסדירה כיום על דרך החקיקה הראשית את ההסדר שהיה קיים לפי תקנות שעת החירום. בסעיף 7 של החוק נקבע כי הוראת השעה תעמוד בתוקפה עד ליום 31 ביולי 2024, או עד מועד סיום תוקפה של ההכרזה על מצב מיוחד בעורף, או עד לסיום הפעולות הצבאיות המשמעותיות שהגדרתן בחוק, לפי המוקדם שבהם.
5. ביום 5 במאי 2024 הוצאו צווים של שר התקשורת, בתוקף סמכותו לפי סעיף 2א לחוק, נגד המשיבה 1, אל-ג'זירה סאטלייט נטוורק ("**אל-ג'זירה**") ונגד משיבים נוספים, בנוגע לשידורי הערוץ של אל-ג'זירה בישראל ("**להלן: "ערוץ אל-ג'זירה" או "הערוץ"**). מדובר בצווים להפסקת שידורי הערוץ; סגירת משרדיו; תפיסת מכשירים המשמשים לאספקת תכני הערוץ; והסרת אתר האינטרנט של הערוץ. הצווים ניתנו לאחר קבלת הסכמתו של ראש הממשלה ואישור מליאת הממשלה, ששוכנעו כי תכנים המשודרים בערוץ פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה.
6. בהתאם לסעיף 5 של הוראת השעה, הצווים טעונים אישור מאת נשיא בית משפט מחוזי או סגנו. משכך, ביקשה המדינה לקבל את אישורו של בית המשפט המחוזי לצווים. נוכח זאת

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

נוהל הליך בפני חברי, כב' סגן הנשיא שי יניב במסגרת תיק בצ"א 14866-05-24 מדינת ישראל נ' אל-ג'זירה סאטלייט נטוורק (להלן: "ההליך הקודם").

בהחלטה מפורטת מיום 4 ביוני 2024 אישר בית המשפט את הצווים, לאחר שקבע כי "התמונה העולה מהמסמכים מצביעה באופן מובהק בראיות משכנעות, ברורות וחד משמעיות על אודות הקשר ההדוק, לאורך זמן, בין ארגון הטרור חמאס לבין ערוץ התקשורת אל-ג'זירה, תוך שארגון הטרור מקדם את מטרותיו, באמצעות הערוץ. מאפיינים אלה רחוקים כמזרח מן המערב מהמטרות המקובלות ומהקשרים המקובלים בין ערוץ תקשורת למושאי התקשורת. ... לא זו, אף זו. הוצג נתון המצביע על מקומו של ערוץ אל-ג'זירה, בראיית חמאס, בהיבטי הסתה מובהקים ... בנוסף, הופניתי לכך, שהערוץ מתאר "בזמן אמת" את מיקום כוחות צה"ל, אשר מטבע הדברים, מסכן את חיילי צה"ל, פשוטו כמשמעו... ביטוי לנרטיב שמדריך את ערוץ אל-ג'זירה ואשר בא לידי ביטוי בשידוריו הוא הקרנת סרטון בערוץ ובו הדרכה כיצד לפגוע בטנק ישראלי. צפיתי בסרטון. המדובר בהדרכה, שתכליתה פגיעה בכוחות צה"ל בעת מלחמה, שמשמעותה פגיעה ממשית בביטחון המדינה. ... הסרטון מצביע על נקודות התורפה של הטנק ומסביר כיצד יש לפגוע בטנק ולהשמידו. ... כללו של דבר, התמונה הכוללת המתקבלת לא מותירה מקום לספק על אודות אופי מערכת היחסים הנמשכת שבין ערוץ אל-ג'זירה לבין ארגון הטרור ובכך שתכנים המשודרים בו משרתים את ארגון הטרור חמאס ומצויה בהם פגיעה משמעותית בביטחון המדינה, הנתונה במלחמה קשה בארגון הטרור." (פסקאות 22 ו-23 להחלטה בהליך הקודם).

יחד עם זאת, בית המשפט קיצר את תוקפם של הצווים מ-45 יום ל-35 יום, משום שהליך השימוע המאוחר עליו הורה בית המשפט (לא נערך שימוע קודם להוצאת הצווים) לא הושלם עד תום, וכפועל יוצא של דוקטרינת הבטלות היחסית. בית המשפט האריך לאחר מכן את תוקפם של הצווים עד ליום 9 ביוני 2024 בשעה 13:00.

7. בעקבות הדברים האלה, ולאחר שאל-ג'זירה סירבה להעביר את טענותיה בכתב נגד הצווים המתוכננים במסגרת שימוע בכתב, הזדרז שר התקשורת וביום 9 ביוני 2024 עשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 3 לחוק, והאריך את תוקפם של הצווים המקוריים ב-45 יום נוספים. זאת, לאחר שראש הממשלה שוכנע כי התכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה, ולאחר שניתן על כך אישור הממשלה, והכל על סמך חוות דעת מקצועיות שהוצגו בטרם התקבלה ההחלטה.

בהמשך אותו היום הוגשה הבקשה שלפניי.

8. כמצוות המחוקק המורה בסעיף 2(5) של החוק כי בקשה כזו תידון תוך שלושה ימים, הבקשה נקבעה לדיון ליום 11 ביוני 2024.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

9. ערב הדיון הוגשה תגובה מטעם האגודה לזכויות האזרח בישראל (להלן: "האגודה"), אשר ביקשה שלא לאשר את הצווים. אל-ג'זירה לא הגישה תגובה בכתב, אך התייצבה לדיון לצד נציגי האגודה, ושטחה בהרחבה את נימוקי התנגדותה לאישור הצווים.

10. במהלך הדיון הממושך שנערך אגב בירור הבקשה הציגו בעלי הדיון את טיעוניהם. לאחר מכן נערך דיון במעמד צד אחד, שארך כתשעים דקות, במהלכו הציגו נציגים של גורמי הביטחון הנוגעים בדבר (הצנזור, שירות הביטחון הכללי והמוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים (להלן: "המוסד")) חוות דעת וחומרים מודיעיניים חסויים לביסוס עמדתה של המדינה בנוגע לנחיצות הצווים שבמחלוקת. במהלך חלק זה של הדיון הצגתי שאלות לנציגי מערכת הביטחון וביקשתי הבהרות לגבי כל אחד מפריטי החומר החסוי. נציגי מערכת הביטחון השיבו על כל השאלות ומסרו את ההבהרות הנדרשות. בנוסף, צפיתי בסרטון ששודר בערוץ אל-ג'זירה, אשר מדריך כיצד ניתן לפגוע בטנק מרכבה ומהן נקודות התורפה שבו אשר מאפשרות את השמדתו (לדעת עורכי הסרטון). עוד צפיתי בסרטון ששודר בערוץ אל-ג'זירה בחודש מאי 2024, אשר מדגים לצופים כיצד ניתן (לדעת עורכי הסרטון) להשמיד נגמ"ש צה"לי. בתום אותו דיון ובמעמד כלל בעלי הדיון הוגש חומר חסוי נוסף – חוות הדעת שהונחו בפני הממשלה, ראש הממשלה ושר התקשורת עובר לקבלת ההחלטה להאריך את תוקפם של הצווים. לאחר מכן התאפשרה השלמת טיעון קצרה לבעלי הדיון.

החומר החסוי סומן והוחזר בשלמותו לגורמי הביטחון בסמוך לאחר העיון בו.

טענותיה של המדינה

11. המדינה טוענת כי ראוי לאשר את הארכת תוקפם של הצווים. לטענתה, הצווים הוצאו כדיון, על ידי מי שהוסמך לכך ועל יסוד חוות דעת של גורמי הביטחון שהוצגו לבית המשפט במעמד צד אחד. כאשר מדובר בהמשך מצב המלחמה שבו נתונה מדינת ישראל, ובערוץ שידור זר שבשידוריו מגולמת ללא ספק פגיעה ממשית בביטחון המדינה, הארכת תוקפם של הצווים בידי שר התקשורת היא מחויבת המציאות ויש לאשרה כדי להגן על ביטחון המדינה, אף במחיר של פגיעה בחופש הביטוי, בחופש העיתונות, בחופש השידור ובחופש השימוש באינטרנט.

12. המדינה מפנה להחלטה שניתנה בהליך הקודם ומסתמכת עליה. נטען כי בטרם התקבלה ההחלטה בדבר הארכת תוקפם של הצווים, הוזמנו נציגי אל-ג'זירה להעביר את טענותיהם נגד הצווים, אך הללו סירבו לעשות כן ובכך ויתרו על זכות השימוע שהיתה נתונה להם. ההחלטה להוציא את הצווים לא נעשתה בשל "תחושת כעס" כלפי שידורי אל-ג'זירה, אלא בשל התכנים הפוגעים של השידורים. המדינה מוסיפה וטוענת כי הקשר של אל-ג'זירה עם ארגון הטרור חמאס משליך על התכנים המשודרים על ידה; אמנם, מה שקובע הם התכנים

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

עצמם, אבל הקשרים בין אל-ג'זירה לבין ארגון הטרור משפיעים על התוכן שהערוץ משדר ועל הפגיעה של התכנים בביטחון המדינה.

13. המדינה מבקשת להסתמך על החומר החסוי שהוצג לעיונו של בית המשפט במעמד צד אחד, אשר לשיטתה מבסס את ההצדקה להארכת תוקפם של הצווים. באשר לסירובה להצביע בפני אל-ג'זירה על אותם שידורים שלטענתה פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה, טוענת המדינה כי עצם ההצבעה על שידור קונקרטי ככזה אשר פוגע בביטחון המדינה, תשרת את האויב ותחשוף בפניו את הסוד שהמדינה מבקשת לשמור בדבר עצם קיומה של הפגיעה וסיבתה המדויקת. בכך תועצם הפגיעה שכבר נגרמה.

14. המדינה מוסיפה וטוענת כי לשם אישורם של הצווים אין הכרח להציג ראיות חדשות בדבר התכנים שאל-ג'זירה שידרה בעת האחרונה וניתן להסתפק באותן ראיות שעמדו בבסיס הצווים המקוריים. לא בכדי לא קיימת בהוראת השעה דרישה להצגתן של ראיות חדשות עובר להארכת תוקפם של הצווים. מכל מקום, בחומר החסוי מצויות גם ראיות חדשות המצדיקות כשלעצמן את הארכת התוקף.

טענותיהן של האגודה ושל אל-ג'זירה

15. הואיל וטעמי ההתנגדות של האגודה ושל אל-ג'זירה (להלן ביחד: "המשיבות") דומים בעיקרם, וכדי למנוע חזרות שלא לצורך על אותן הטענות ממש, נציג אותן כמקשה אחת.

16. המשיבות טוענות כי הליך הוצאת הצווים היה פגום מראשיתו ועד סופו תוך שמשרד התקשורת היה נחוש להוציא את הצווים בהליך בזק והיה מוכן לרמוס כל נורמה של מינהל תקין אגב כך. לטענתן, ההחלטה לא נשענה על תשתית עובדתית אקטואלית אלא על ראיות שהוצגו בהליך הקודם, אשר עוסקות בכלל ביחסים שבין אל-ג'זירה לבין הפלסטינים, ולא בתכנים המשודרים כפי שהחוק מחייב. ראיות אלה אינן רלבנטיות לצורך הארכת תוקפם של הצווים, משום שהוראת השעה אינה מאפשרת להטיל סנקציות בגין הקשרים שיש לאל-ג'זירה או למי מעובדיה עם גורמים כאלה ואחרים. בנוסף, המדינה צריכה היתה להציג ראיות חדשות ולא להסתמך על ראיות שהיו בסיס להוצאת הצווים המקוריים, משום שכך מתחייב מפירושים הנכון של סעיפים 2(ב) ו-3 להוראת השעה, וזו גם הסיבה שתקופת תוקפם של הצווים מוגבלת מראש ל-45 יום בלבד. בתום אותה תקופה נדרשת איפוא תשתית עובדתית חדשה כתנאי להארכת תוקפם של הצווים. הואיל ואל-ג'זירה לא שידרה בישראל בתקופת תוקפם של הצווים המקוריים, ממילא לא קיימים תכנים חדשים שמצביעים על פגיעה בביטחון המדינה. בהקשר זה נטען כי במסגרת הבקשה שהוגשה לבית המשפט, המדינה כלל לא הניחה תשתית עובדתית וממילא בית המשפט איננו יכול לאשר את הארכת תוקפם של הצווים. כך למשל, סרטונים שהועברו לאל-ג'זירה על ידי המדינה ערב הדיון, כלל לא צורפו לבקשה ובית המשפט למד על קיומם מפיו של בא-כח אל-ג'זירה. נטען גם כי לא הונחה

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

תשתית עובדתית על כך שהממשלה אכן קיבלה החלטה להאריך את תוקף הצווים, ואם כן, האם היה זה במשאל טלפוני או שנערכה ישיבת ממשלה בפועל. גם לא צורך לבקשה שהגישה המדינה פרוטוקול של ישיבת הממשלה.

17. המשיבות טוענות שלא רק ארגון הטרור חמאס רואה בשידורי אל-ג'זירה כלי להפצת מסריו, אלא המדינה עצמה עושה כן אף היא, שעה שהיא מתירה לנציגי אל-ג'זירה לבקר בבסיסי צה"ל ולשדר את מסיבות עיתונאים שערכו דובר צה"ל, ראש הממשלה, שר הביטחון והשר בני גנץ, כך שכל תושבי העולם הערבי צפו במסיבות העיתונאים הללו באמצעות ערוץ אל-ג'זירה ואף קיבלו תרגום סימולטני של הדברים. נציגי המדינה אף נוהגים להתראיין בערוץ אל-ג'זירה. יתר על כן, נציגי אל-ג'זירה מוזמנים על-ידי גורמי הביטחון, לאירועים שונים ובהם השקת כלי נשק חדשים, מטוסים חדשים, סוללות כיפת ברזל וכו'. הגם שאל-ג'זירה פעילה בישראל מאז שנת 1995, הצנזור לא פעל נגדה מעולם ואיש מכתביה לא עוכב, לא נחקר ולא תושאל בקשר לשידור כלשהו. באשר לסרטון כיצד להשמיד טנק מרכבה, נטען על ידי אל-ג'זירה כי כתבה ברוח דומה פורסמה בעיתון כלכליסט בחודש ינואר 2024 ואיש לא שקל לנקוט בסנקציות נגד העיתון. בנוסף, לא מדובר בסרטון שנועד להדריך כיצד ניתן להשמיד טנק, אלא בסרטון תמים ואינפורמטיבי הכולל מידע על מערכת נשק מסוימת שבידי צה"ל, כפי שמדווח מעת לעת על מערכות נשק אחרות.

18. המשיבות טוענות כי לא נערך שימוע בטרם הוחלט על חידוש תוקפם של הצווים, והמועד שהוקצב לאל-ג'זירה לשטוח את טענותיה- יממה אחת בלבד, מעיד על הכוונה לקיים "פייק שימוע". בנוסף, משרד התקשורת הודה שאין לו תכנים חדשים להעביר לאל-ג'זירה לצרכי השימוע, ולכן ממילא אל-ג'זירה לא היתה יכולה להעלות טענות להגנתה משום ש"עם ספינקס לא מדברים".

19. המשיבות טוענות כי יש להימנע ממתן פרשנות מרחיבה למונח "פגיעה ממשית בביטחון המדינה" ואין להחילו על מה שהמדינה מכנה "מערכה תודעתית" שארגוני הטרור מנהלים נגד מדינת ישראל באמצעות אל-ג'זירה. יש לדבוק לענין זה בעניינים ברורים כמו חשיפת סודות והסתה לאלימות, להבדיל מהמחוזות העמומים של השפעה על התודעה או על תפיסת המציאות. חופש הביטוי של אזרחי ישראל הוא גם החופש לצרוך מידע שלא עולה בקנה אחד עם הנרטיב הישראלי, גם אם מדובר במידע שעלול לייצר רגשות קשים או ביקורת קשה על ממשלת ישראל וגופי הביטחון. כך למשל, לאחר המבצע לשחרור ארבעת החטופים, ערוצי השידור בישראל נמנעו מלשדר את התמונות מעזה, המעידות על מותם של 280 אזרחים. בכך הם מציגים תמונה חד צדדית, שלא כמו אל-ג'זירה, המביאה בשידוריה תמונת מצב של מה שקורה בישראל ומה שקורה בעזה. גם אם השידורים מרגיזים את אזרחי ישראל, אין בכך פגם, משום שתפקידה של התקשורת הוא גם להרגיז. בנוסף, יש ליתן משקל לכך שציבור גדול מאוד של אזרחי ישראל הערביים מייחס חשיבות למידע שמשדרת אל-ג'זירה, ועבורו ערוץ

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

אל-ג'זירה הוא לא רק ערוץ שממנו מתקבל מידע על מה שקורה מעבר לגבול, אלא גם על מה שקורה בתוך ישראל. בהקשר זה נטען כי אין זה מתפקידה של המדינה לפשפש בחייו של העיתונאי, או לבדוק כיצד ערוץ תקשורת מתנהל בשטח שבו שולט גם ארגון טרור, כאשר אך טבעי שאל-ג'זירה, כמו כלי התקשורת הישראליים, פועלת בתוך זירה שיש בה אינטרסים ופוליטיקה, וכתביה נדרשים לנווט את דרכם בים סוער כדי להמשיך ולשדר. המדינה גם אינה צריכה לחזור ברגל גסה לתחום הרגיש של יחסים בין עיתונאי למקורות שלו. והרי גם עיתונאים ישראלים עומדים בקשר עם גורמים מפוקפקים, ואף עם גורמים שעוסקים בטרור.

20. המשיבות טוענות שיש ליתן משקל לכך שזו הפעם השניה שרק גורם ביטחוני אחד סבור שהתכנים שאל-ג'זירה משדרת מסכנים באופן ממשי את ביטחון המדינה, ואילו שני גורמי הביטחון הנוספים אינם עושים כן. לדידן של המשיבות, נוכח הפגיעה הקשה בחופש הביטוי, יש לפרש את הוראת השעה בדווקנות ובצמצום רב, מה גם שחוקיותה מוטלת בספק והיא נתקפת בימים אלה בבג"צ, שאף הוציא צו על תנאי בקשר למידת חוקיותה. על כן, יש להוכיח שאל-ג'זירה פועלת באופן אקטיבי כדי לפגוע בביטחון המדינה וכי הדבר נעשה באופן שיטתי, חוזר ונשנה. הפגיעה צריכה להיות כתוצאה ממעשי הערוץ עצמו ולא בשל כך שהערוץ מציג לצופים מציאות קשה. הראיות צריכות להיות ברורות, חד משמעיות ומשכנעות.

21. עוד נטען כי הצווים שחודשו אינם מידתיים. ראשית, ניתן בנקל להמשיך ולצפות בשידורי אל-ג'זירה חרף הצווים; ממילא תכנים מסיתים מועברים בכלל ברשתות החברתיות ולא באמצעות צפייה בערוצי הטלוויזיה. האמצעי שננקט באמצעות הצווים הוא סימבולי בלבד, נועד לרצות את דעת הקהל ולגזור קופון פוליטי, מבלי להשיג את מטרתה של הוראת השעה. בנוסף, לא ננקטו נגד אל-ג'זירה סנקציות פליליות וגם לא הופעלו כלפיה דיני הצנזורה, דבר המדבר בעד עצמו למרות שאל-ג'זירה משדרת מישראל שנים ארוכות בכלל, ומתחילת המלחמה בפרט. בנוסף, לא נעשתה כל פניה לאל-ג'זירה על ידי מחלקת הסייבר של הפרקליטות, כדי לבקש ממנה להסיר באופן וולונטרי שידורים לגביהם נטען שהם פוגעים בביטחון המדינה. בהקשר זה גם נטען כי לא היתה כל הצדקה ביטחונית להורות על סגירה גורפת של ערוץ אל-ג'זירה, כולל ערוצי הספורט, ערוצי הריאליטי וערוצים דוקומנטריים.

22. המשיבות טוענות כי חופש הביטוי וביטחון המדינה אינם ערכים מנוגדים. להיפך: חופש הביטוי וזרימת המידע הם תנאים לקיומה של חברה דמוקרטית ובטוחה, הן בעתות שלום והן בעתות מלחמה.

דיון והכרעה

23. לאחר עיון בטיעוני הצדדים בכתב ובעל פה, ולאחר שעיינתי היטב בחומר החסוי הרב שהוצג בפניי ושמעתי הסברים מפורטים מפי נציגי גורמי הביטחון מדוע לשיטתם החומר שהוצג

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

מוכיח את הצורך באישור הצווים שניתנו נגד אל-ג'זירה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל וכי יש לאשר את הארכת תוקפם של הצווים כמבוקש.

24. אקדים ואומר שאין חולק, והדברים נאמרים באופן מפורש בתזכיר הצעת החוק, כי הוראת השעה מעניקה סמכות חריגה ומרחיקת לכת לראש הממשלה ולשר התקשורת, באישור מליאת הממשלה. מדובר בסמכות להגביל את פעילותו של ערוץ זר המשדר בישראל, חרף הפגיעה בחופש הביטוי ובזכות הציבור לדעת. תכליתה של סמכות זו היא הרצון למנוע פגיעה ממשית בביטחון המדינה, והכל בשל תקופת הלחימה והסכנות המיוחדות הנלוות אליה ובמהלכה.

25. אין צורך להרחיב את הדיבור על חשיבותו היתירה של חופש הביטוי ועל כך שהוראת השעה פוגעת בזכות החוקתית לחופש הביטוי. נזכיר כי כבר בפרשת קול העם (בג"צ 73/53 חברת "קול העם" בע"מ נ' שר הפנים פ"ד ז' 871, 878 (1953)) נקבע כי הזכות לחופש ביטוי היא "זכות עילאית" המהווה "את התנאי המוקדם למימושן של כמעט כל החירויות האחרות". לזכות זו יש מעמד חוקתי על חוקי, ועימה הוכרה גם חשיבותה של העיתונות החופשית (ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין - אורבך, פ"ד סה(3) 369 בפסקה 119 (2012) (להלן: "אילנה דיין")). הזכות לחופש ביטוי נחשבת זכות משתמעת ונגזרת מהזכות לכבוד בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (בג"ץ 5239/11 אורי אבנרי נ' הכנסת בפסקה 4 לחוות דעתו של כב' השופט י' עמית (נבו 15.04.2015)). הזכות לחופש ביטוי כוללת בחובה גם את זכותו של מי שמבקש לצרוך מידע. נפסק כי חופש הביטוי הוא חירותו של אדם "להשמיע את אשר עם לבו ולשמוע מה שיש לאחרים להשמיע...". (ד"ר 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון "הארץ" בע"מ, פ"ד לב(3) 337, 343 (1978); בג"ץ 399/85 חבר הכנסת הרב מאיר כהנא נ' הוועד המנהל של רשות השידור, פ"ד מא(3) 255, 267 (1987)).

26. נזכיר גם את עקרון חופש העיתונות, הנגזר מעיקרון חופש הביטוי (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פ"ד סז(1) 667, 759 (2014)). בהקשר לחופש העיתונות נפסק כי "עיתונות חופשית הינה תנאי הכרחי למשטר ייצוגי, לממשל תקין והוגן, לחירויות האדם. בפועל היא יכולה לשמש נייר לקמוס של הדמוקרטיה: יש עיתונות חופשית - יש דמוקרטיה; אין עיתונות חופשית - אין דמוקרטיה...". לעיתונות החופשית תפקיד קריטי בחברה הדמוקרטית המודרנית. תפקידה מתבטא, בין היתר, בהיותה גורם בדיקה, ביקורת ופיקוח חיצוני על פועלן של רשויות המדינה השונות... לעיתונות תפקיד חשוב בהבעת ביקורת על מעשי השלטון ובחשיפת תופעות שליליות והבאתן לידיעת הציבור. העיתונות היא הזירה הציבורית שבה מתאפשר שוק דעות יעיל. יש לה תפקיד מפתח בהבאת מידע אקטואלי לעיני הציבור ובהעלאת המודעות לסוגיות בעלות חשיבות ציבורית. תפקיד זה משקף לא רק את זכותו של העיתונאי להשמיע אלא - בעיקר - את זכות הפרט לקבל מידע... (אילנה דיין, פסקה 80 לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' ריבלין).

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

חופש העיתונות וכפועל יוצא מכך עיתונות חופשית, הם מהאמצעים הבולטים לעיצוב דעות ועמדות בנושאים פוליטיים ולגבי אנשי ציבור (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר בפסקה 39 (נבו 12.11.2006), וכך גם בנוגע לגיבוש דעה ועמדה בעניינים של מדיניות חוץ, צבא וביטחון.

27. יחד עם זאת, חופש הביטוי וחופש העיתונות הנגזר ממנו אינם ניצבים לבדם כזכות אחת ויחידה שבה ורק בה יש להתחשב. מנגד ניצבים אינטרסים וערכים ביטחוניים מובהקים, שהמחוקק הכיר בחשיבותם נוכח צוק העתים. תכליתו של החוק היא למנוע פגיעה ממשית, לא פחות מכך, בביטחון המדינה, על רקע המלחמה הקשה בה נתונה מדינת ישראל מזה שמונה חודשים. המחוקק, שהיה מודע היטב לחומרת הפגיעה בחופש הביטוי הגלומה בחוק, ביקש לרכז ולאזן במידת מה את הפגיעה באמצעות מספר כלים מצטברים: החוק אמור לפקוע כבר ביום 31 ביולי 2024 ואולי עוד קודם לכן, קרי, מדובר בהוראת שעה בלבד; השימוש בסמכות מוגבל אך ורק לגוף שידורים זר ולא ניתן להשתמש בה נגד גופי שידור מקומיים; השימוש בסמכות מותנה באישורם של ראש הממשלה ושל ממשלת ישראל; נדרשות חוות דעת מקדימות של כלל גורמי הביטחון שלפחות אחד מהם יאשר את קיומה של התשתית העובדתית הנדרשת; השימוש בסמכות מותנה בקיומה של פגיעה ממשית, לא פחות מכך, בביטחון המדינה (לא פגיעה מסתברת, לא ודאות קרובה, לא חשש סביר ולא שאר מבחנים מקלים יותר המקובלים בחקיקה כתנאי לעשיית שימוש בסמכות הפוגעת בזכויות הפרט); הצו הניתן מכוחה של הוראת השעה מוגבל לתקופה של 45 יום (עם אפשרות להארכת תוקפו, בכפוף לכל התנאים שפורטו לעיל), ולבסוף, הצו טעון אישור של נשיא בית המשפט המחוזי או סגנו, אישור שבלעדיו הצו מתבטל.

28. דרישה אחרונה זו – אישור נשיא בית המשפט המחוזי או סגנו כתנאי להמשך קיומו של הצו- אין להקל בה ראש. משמעה שבית המשפט איננו רשאי להסתפק במבחן המנהלי הרגיל לפיו יש לבחון האם החלטתה של הרשות המנהלית מצויה בתוך תחומי מתחם הסבירות, שאם כך הם פני הדברים, אזי בית המשפט לא יתערב באותה החלטה אף אם הוא עצמו היה מגיע לכלל מסקנה אחרת. הוראת השעה מחילה דין אחר, מחמיר הרבה יותר. היא הופכת את בית המשפט במידה מסויימת לחלק מתהליך קבלת ההחלטה האם להוציא את הצו אם לאו. על כן, לא די בכך שבית המשפט מוצא כי ההחלטה להוציא את הצו מצויה בתחומי מתחם הסבירות; שומה עליו להשתכנע כי הוצאות הצו היא הצעד הנכון בנסיבות הענין. דברים ברוח זו נפסקו אגב הליך של אישור בחירות, תוך שבית המשפט העליון מבחין בין היקף הביקורת השיפוטית בהליך של ערעור בחירות (מתחם הסבירות) לבין הליך של אישור בחירות, בו בית המשפט הוא זה שמאשר את החלטתה של ועדת הבחירות: "עם זאת במסגרת איזון זה אל להם [לשופטים- ח.ב.] להסתפק בכך שהאיזון שוועדת הבחירות עשתה הוא איזון סביר. עליהם לקבוע – שעה שהם מאשרים את החלטתה של ועדת הבחירות – כי איזון זה הוא ראוי." (א"ב 11280/02 ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השש-עשרה נ' אחמד טיבי, פ"ד

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

נז(4) 1, 30 (2003)). דרישה זו מבטיחה במידה רבה שלא ייעשה שימוש לרעה בחוק לטובת מטרות פוליטיות מזדמנות או מטרות זרות אחרות כגון נשיאת חן בעיני ציבור מסויים.

29. נחזור ונזכיר כי מדינת ישראל נתונה מזה שמונה חודשים בעיצומה של מלחמה כבדת ימים וכבדת דמים שמועד סיומה איננו ידוע. חיילי צבא ההגנה לישראל מחרפים את נפשם מדי יום ביומו במערכה הכבדה. רבים מהם שילמו בחייהם. רבים עוד יותר נפצעו. את הצלקות הגופניות והנפשיות ישאו אלפים מהם עד יומם האחרון. על רקע זה, והגם שהדברים נאמרו בהקשר שונה, לא למותר להזכיר את דברי כב' השופט (כתוארו אז) י' זוסמן, בפרשת ע"ב 1/65 יעקב ירדור נגד יושב ראש ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השישית פ"ד יט(3) 365, 390 בקשר לזכותה של המדינה להגן על עצם קיומה:

"כדרך שאדם אינו חייב להסכים לכך שיהרגוהו, כך גם מדינה אינה חייבת להסכים שיחסלוה וימחקוה מן המפה. שופטיה אינם רשאים לשבת בחיבוק ידים ולהתיימש מהעדר דין פוזיטיבי כשבעל-דין מבקש מהם, שיושיטו לו יד עזר כדי להביא את הקץ על המדינה. כיוצא בזה גם רשות אחרת מרשויות המדינה אינה צריכה לשמש מכשיר בידי מי ששם לעצמו את חיסול המדינה כמטרה, ואין לו — אולי — מטרה אחרת זולתה."

זוהי למעשה דוקטרינת הדמוקרטיה המתגוננת. עקרונותיה של הדמוקרטיה המתגוננת אומצו בהקשרים רבים ושונים. ראו למשל את דנ"א 5698/11 מדינת ישראל נ' מוסטפה דיב מרעי דיראני (נבו 15.01.2015) שם נפסק, בהקשר של אי הכרה בזכות תביעה של מנהיג ארגון טרור, כי "בהקשר זה יש להפעיל את עקרונות "הדמוקרטיה המתגוננת", שפותחו ע"י הנשיא ש' אגרנט והשופט י' זוסמן ב-ע"ב 1/65 ירדור נ' יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השישית, פ"ד יט(3) 365 (1965) ... " (פסקה 17 לחוות דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) ח' מלצר).

דברים ברוח דומה נאמרו בבג"ץ 6905/18 לטיפה נאג'י נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית בפסקאות 22 ו-23 (נבו 02.12.2018):

"אמנם נכון הדבר כי ההגנה על זכויות אדם ואזרח היא מחובותיה הבסיסיות של מדינה דמוקרטית. ברם, באופן בסיסי אף יותר, נדרשת הדמוקרטיה להגן על קיומה של תשתית מדינית וביטחונית אשר תאפשר לאזרחיה ליהנות מזכויותיהם אלה. מכאן נובעת החשיבות שבשמירה על ביטחון המדינה, וזאת אף במחיר של פגיעה בזכויות אדם ואזרח ... יתר על כן, יובהר כי נקיטה באמצעים פוגעניים, הדרושים לשם שמירה על ביטחון המדינה, אינה משום "פגיעה הכרחית" בדמוקרטיה, אלא היא-היא חלק בלתי נפרד מן השיטה הדמוקרטית, אשר נדרשת לעתים להגן על המשך קיומה ... עוד טרם קום המדינה ועד ימינו אנו, מתמודדת מדינת ישראל עם איומים קיומיים – עם מלחמות מבית ומחוץ, ועם טרור רצחני וחסר הבחנה החותר תחת עצם קיומה. פעמים ששוככים קמעה גלי הטרור, פעמים

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

שהם שבים וגוברים, זרעים מוות והרס ופוגעים בחייהם ובגופם של רבים – אנשים, נשים וטף – קרבנות חפים מפשע. אף בעת האחרונה, להוותנו, אנו עדים להסלמה במעשי הטרור וההרג. מציאות זו מחייבת כאמור התמודדות הולמת... " (דברי כבי' השופטת י' וילנר).

ברקע הדברים הללו נבחן האם אכן ראוי לאשר את הצווים שבמחלוקת.

30. התנאים להוצאת הצווים מפורטים בסעיף 2(א) של הוראת השעה:

"שוכנע ראש הממשלה כי התכנים המשודרים בערוץ זר המשדר בישראל פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה, רשאי שר התקשורת, בהסכמת ראש הממשלה ובאישור ועדת השרים או הממשלה, להורות על אחד או יותר מאלה: ..."

כלומר, התנאי להוצאת הצווים הוא **שהתכנים** המשודרים בערוץ הזר פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה. חשוב להדגיש, כדי למנוע מכשול או אי הבנה, הן מצד הדרגים המחליטים (ראש הממשלה, שר התקשורת וממשלת ישראל בכללותה) והן מצד גורמי הביטחון שאמורים למסור חוות דעת מקצועית לדרגים המחליטים: לא המניע מאחורי השידור, לא זהות הכתבים המשודרים וגם לא האגינדה הפוליטית או הקו המערכתי של גוף השידור הזר הם שקובעים, **אלא אך ורק התכנים המשודרים**. על כן, גם אם הכתב המשדר הוא איש חמאס במסווה של עיתונאי, גם אם הכתב הוא עוכר ישראל ששאיתו האחת היא לפגוע במדינת ישראל וגם אם הקו המערכתי של גוף השידור הזר הוא לפגוע במדינת ישראל ולהבאיש את ריחה בעיני העולם ובעיני אזרחיה שלה, מה שקובע בסופו של דבר על פי החוק הוא **אך ורק מבחן התוצאה**: האם התכנים המשודרים פוגעים או שאינם פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה. כל השאר הם בבחינת "רעשי רקע" שיש להתעלם מהם עובר לעשיית השימוש בסמכות (הגם שאין ספק כי המניע והכוונה לפגוע יכולים בהחלט להסביר שידור תכנים הפוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה). מנגד, חשוב גם להבהיר כי החוק איננו מתנה את הוצאת הצווים בכך שהשידורים הפוגעים עצמם נעשו **בתחומי המדינה**; המבחן הוא האם **התכנים** המשודרים בערוץ הזר פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה, יהא מקום שידורם אשר יהא. על כן, שידור שנעשה מתוך רצועת עזה ויש בו כדי לפגוע באופן ממשי בביטחון המדינה, "צובע" את הערוץ המשדר ככזה שניתן להפעיל לגביו את הסנקציות הקבועות בהוראת השעה.

31. וכיצד מניחים תשתית עובדתית למסקנה בדבר קיומה של פגיעה ממשיית בביטחון המדינה? התשובה לכך מצוייה בסעיף 2(ב) של הוראת השעה, הקובע:

"הוראה כאמור בסעיף קטן (א) לא תינתן אלא לאחר שתוצג לפני ראש הממשלה ושר התקשורת חוות דעת מקצועית אחת לפחות מגורמי הביטחון, לרבות בדבר התשתית העובדתית לעניין פגיעה ממשיית בביטחון המדינה, ולאחר שכל גורמי הביטחון התבקשו לתת חוות דעת כזו, ובלבד שטרם אישורה של ועדת השרים או הממשלה, לפי החלטת ראש

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

הממשלה, יוצגו בפניה כלל חוות הדעת בעל פה או בכתב מטעם גורמי הביטחון שהתבקשו לחוות דעתם כאמור, לרבות לתשתית העובדתית לשם מתן ההוראה בשל פגיעה ממשית בביטחון המדינה; אין באי-הצגת חוות דעת של גורם ביטחון כאמור כדי לעכב את אישור ההחלטה, ובלבד שהממשלה או ועדת השרים שוכנעה שהובאה בפניה התשתית העובדתית הנדרשת."

כלומר, נדרש שלפחות אחד מגורמי הביטחון יחזיק בדעה המקצועית בדבר קיומה של פגיעה ממשית בביטחון המדינה, ובלבד שהתבקשה חוות דעתם המקצועית של כלל גורמי הביטחון (הצבא, לרבות הצנזור, שירות הביטחון הכללי והמוסד). לענין זה לא דעת הרוב של גורמי הביטחון היא שקובעת.

32. ומה באשר להארכת תוקפם של הצווים כפי שאירע בעניננו? התנאים לכך מפורטים בסעיף 3 להוראת השעה:

"הוראה לפי סעיף 2(א) תהיה בתוקף לתקופה האמורה בה שלא תעלה על 45 ימים; ואולם אם שוכנע ראש הממשלה כי התנאים המפורטים בסעיף האמור ימשיכו להתקיים גם לאחר התקופה האמורה, רשאי שר התקשורת, בהסכמת ראש הממשלה ובאישור ועדת השרים או הממשלה, להאריך את תקופת תוקפה לתקופה שלא תעלה על 45 ימים נוספים בכל פעם, בכפוף להתקיימות האמור בסעיף 2(ב)."

אמור מעתה, תנאי להארכת תוקפם של הצווים הוא שהפגיעה הממשית בביטחון המדינה תמשיך להתקיים גם לאחר תום תקופת הצווים המקוריים, בכפוף לכך שהקביעה האמורה מבוססת שוב על חוות דעת מקצועית אחת לפחות של מי מגורמי הביטחון.

33. במקרה דנן, אין חולק שעובר לקבלת ההחלטה להאריך את תוקפם של הצווים שבמחלוקת, אחד מגורמי הביטחון (ראש שירות הביטחון הכללי) החזיק בדעה נחרצת שהתכנים המשודרים על ידי אל-ג'זירה פוגעים פגיעה ממשית בביטחון המדינה (מוצגים חסויים מב/20, מב/21, מב/22). שאר גורמי הביטחון החזיקו אף הם בדעה לפיה ראוי ומוצדק להוציא את הצווים, אך לא השתמשו בטרמינולוגיה של "התכנים המשודרים בערוץ זר המשדר בישראל פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה." (מוצגים חסויים מב/19, מב/23, מב/24, מב/25, מב/26).

כאמור, על פי הוראתנו המפורשת של החוק, די בכך שגורם ביטחוני אחד הגיע למסקנה לפיה התכנים המשודרים פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה, על מנת שראש הממשלה, שר התקשורת והממשלה בכללותה יהיו רשאים להורות על הארכת תוקפם של הצווים.

34. וכאן אנו מגיעים לשלב הביקורת השיפוטית על הקביעה העובדתית לפיה התכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

במסגרת החלק החסוי של הדיון נמסרו לעיוני שורה ארוכה של מסמכים גולמיים, בנוסף לחוות הדעת שהוצגו למקבלי ההחלטות עובר לקבלת החלטתם. חלק ניכר מאותם מסמכים גולמיים מבססים את קיומו של קשר הדוק בין ארגון הטרור חמאס לבין אל-ג'זירה וכתביה. מטבע הדברים לא ניתן למסור בהחלטה זו פרטים נוספים, אך התמונה המתקבלת היא שיש לאל-ג'זירה מספר כתבים בתחומי רצועת עזה (ודאי שלא כולם וגם לא מרביתם) שחצו את הקו הברור המבחין בין קשר לגיטימי של יחסי מקור-עיתונאי לבין קשר מסוג אחר, והפכו עצמם למסייעים ושותפים בפועל של ארגון הטרור חמאס, תוך שמירה על קשרים הדוקים והעברת מסרים הדדית. חלקם אף ניצלו את הכסות העיתונאית שלהם לשם קידום וביצוע פעולות טרור (ראה למשל מוצגים חסויים מב/1, מב/2, מב/11, מב/16).

מסמכים חסויים נוספים מבססים את המסקנה כי אל-ג'זירה נתפסת על ידי ארגון הטרור חמאס כזרוע ההסברה והמודיעין שלו (מוצגים חסויים מב/1, מב/12, מב/18).

אמנם מדובר במסקנות חמורות, אך הן כשלעצמן אינן מצדיקות את חידוש תוקפם של הצווים, משום שכפי שכבר צויין קודם, המבחן לענין הוצאת הצווים הוא מבחן תוכני ותוצאתי-התכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה ומידת פגיעתם בביטחון המדינה.

35. ואכן, הוצגו בפניי מסמכים מודיעיניים המעידים על ההשפעה הקשה והמאוד מדאיגה של התכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה על ציבורים מסויימים בישראל. תכנים אלה היו המניע, הזרז (קטליזטור) והתמריץ לפעולתם של מפגעים בתחומי המדינה (מוצגים חסויים מב/4, מב/5, מב/6, מב/7, מב/8, מב/9, מב/10), בלא קשר לשידור מסויים שניתן להצביע עליו ולבודדו משידורים אחרים, אלא כהשפעה מצטברת של מכלול התכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה מאז תחילת המלחמה. אין ספק כי לגבי אותם מפגעים ישנו קשר סיבתי מוכח ומובהק בין התכנים שאל-ג'זירה משדרת לבין הפיגועים שבוצעו. מדובר איפוא בפגיעה ממשית בביטחון המדינה (גם אם לא נלוותה לכך כוונת פגיעה מצד ערוץ אל-ג'זירה).

36. בנוסף, הוצגו בפניי מסמכים המעידים על שידורים בערוץ אל-ג'זירה, מהזמן האחרון ממש (תחילת חודש יוני 2024), הפוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה בכך שהם מסכנים את חייהם של לוחמי צה"ל (מוצגים חסויים מב/14, מב/15), לרבות פגיעה בהגנת העורף (מוצג חסוי מב/13). חשוב להדגיש כי שידורים אלה בוצעו הרבה לאחר שהוצאו הצווים המקוריים, ובכך נסתרת טענת המשיבות כאילו חידוש הצווים פסול משום שהוא מסתמך כביכול אך ורק על שידורי עבר ולא על שידורים שנעשו לאחר מכן. ודוק. אינני בא לקבוע כי השידורים הללו נעשו בכוונת מכוון על מנת לפגוע בביטחון המדינה, ובהחלט יש בהם ענין עיתונאי רב, אך מבחינה תוצאתית, פגיעתם רעה והיא מסכנת את חייהם של לוחמי צה"ל (ואחד מהם את הגנת העורף), הגם שמטעמים מובנים לא נוכל להרחיב על כך את הדיבור. בהקשר זה הקשו המשיבות כיצד זה ניתן לטעון שמדובר במידע חסוי, שהרי התכנים כבר שודרו בפועל, והתשובה על כך היא שהודאה של גורמי הביטחון כי מידע מסויים ששודר בערוץ פגע קשות

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

בביטחון המדינה, תהווה גושפנקה ביטחונית בדבר אמיתותו של הפרסום ובדבר הנזק שהוא מסב לביטחון המדינה, דבר אשר הוא כשלעצמו יעצים את הנזק שכבר נגרם.

37. בנוסף לכל אלה, יש להזכיר שוב את הסרטון ששודר בערוץ אל-ג'זירה, אשר אינו אלא סרטון הדרכה למחבל המתחיל, שמדריך ומדגים כיצד ניתן לפגוע בטנק מרכבה ומהן נקודות התורפה שבו אשר מאפשרות את השמדתו אגב התגברות על מערכות ההגנה שלו (לדעת עורכי הסרטון). עמד על כך כב' סגן הנשיא שי יניב בהליך הקודם, עת ציין בהחלטתו כי "הסרטון מצביע על נקודות התורפה של הטנק ומסביר כיצד יש לפגוע בטנק ולהשמידו. בדקה 3:19 לסרטון נאמר כך (תרגום לעברית מהשפה הערבית): "...יש לו נקודות תורפה שכלים פשוטים יכולים לגרום לו נזק או להשמידו. אבל כיצד ניתן לעשות זאת? בואו נתבונן תחילה באופן המיגון שלו". לאחר תיאור מרכיבי ההגנה של הטנק, מוסבר כיצד בכוחה של רקטת RPG ("יאסין") לחדור את "שלוש שכבות ההגנה" של הטנק ו"לוודא את השמדה" (דקות 4:34-6:38).

שידור מעין זה ברור שנעשה מתוך כוונת מכוון לפגוע בצה"ל ובחייליו ולא ניתן לייחס לכתב אשר שידר אותו ולו גם קורטוב של תום לב או תמימות. מכל מקום, אף אם נניח לטובת אותו כתב שלא היתה לו כוונת זדון, השידור פוגע בביטחון המדינה. הוא הדין בסרטון המדגים לצופים כיצד ניתן (לדעת עורכי הסרטון) להשמיד נגמ"ש צה"לי. בשונה מסרטון טנק המרכבה, סרטון זה שודר לאחר שכבר הוצאו הצווים המקוריים, וגם הוא מעיד על כוונת השדר לעודד פגיעה בחיילי צה"ל ולהמליץ על הטכניקה לעשות כן. גם אם נניח שלא מדובר בכוונת זדון לפגוע- הפגיעה קיימת. שידורים מסוג זה גם מעודדים נסיונות חיקוי של אחרים. טענתה של אל-ג'זירה בקשר לסרטון הטנק כי הוא איננו שונה מסרטונים אינפורמטיביים אחרים בדבר מערכות נשק, אינה אלא היתממות לשמה, ומי שצופה בסרטון מבין מדוע.

38. גם ההשוואה המקוממת שאל-ג'זירה מבקשת לערוך בין הסרטון ששידרה בקשר לטנק המרכבה, לבין הכתבה שפורסמה בעתון לכליסט ביום 6 בינואר 2024 תחת הכותרת "איך רקטה בגיל פנסיה חודרת טנק מרכבה", דינה להידחות. עיון בכתבה מגלה כי אין למצוא בה עצות כלשהן או "טיפים" מקצועיים למחבל המתחיל כיצד יש להשמיד טנק מרכבה, להיכן כדאי לכוון את הטיל וכיצד ניתן להתגבר על מערכות ההגנה של הטנק. נהפוך הוא, הכתב כותב באופן מפורש כי "מעטה ההגנה הפנימי של מרכבה או נמ"ר הוא דבר מאוד, מאוד סודי, ואנחנו לא נחלק פה טיפים לוילדע חייעס של סינואר ... גם פה מדובר במזל עיוור ולאויב אין מושג היכן לפגוע."

39. מכאן שהוצגו בפניי ראיות משכנעות ובעלות משקל בדבר הפגיעה הממשית בביטחון המדינה שנגרמת בעטיים של התכנים שאל-ג'זירה משדרת, כולל תכנים ששודרו אך לאחרונה, הרבה לאחר שניתנו הצווים המקוריים.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

40. ומכאן לעמדתם של הצנזור והמוסד, שבחוות הדעת שהגישו לממשלה לא קבעו כי התכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה.

נציגו של המוסד הבהיר כי המתרחש ברצועת עזה איננו בתחום אחריותו של המוסד והוא הדין בכל הנוגע לפעילות טרור בתוך שטחה של מדינת ישראל. לפיכך, המוסד נזהר בקביעות עובדתיות בשאלות שאינן בתחום סמכותו. ההסתייגות שהיתה למוסד בעבר ביחס להטלת סנקציות נגד אל-ג'זירה, שאינה קיימת כיום, נבעה משיקולים אחרים, שהפכו בלתי רלבנטיים. המוסד תומך כיום בהטלת הסנקציות, אך אין בידו לחוות דעה בשאלת הפגיעה בביטחון המדינה בעטיים של שידורי אל-ג'זירה.

מנגד, נציג הצנזור (שהוא נציגו של צבא ההגנה לישראל בעניינים אלה), הבהיר באופן הנחרץ ביותר כי עמדתו של הצנזור היא שהתכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה אכן פוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה, הגם שבחוות הדעת מטעמו כפי שהוצגה בפני ראש הממשלה, משום מה לא נעשה שימוש בטרמינולוגיה זו (מדבריו עלה כי לא ניתנה הדעת די הצורך על אופן הניסוח). נציג הצנזור הוא זה שהציג לתמיכה בעמדתו זו את המוצגים החסויים מב/13, מב/14, מב/15 וכן את סרטוני טנק המרכבה והנגמ"ש הצה"לי, ופירט בהרחבה באיזה אופן התכנים שאל-ג'זירה משדרת מסכנים את כוחות צה"ל ואינטרסים ביטחוניים ראשונים במעלה, לרבות את הגנת העורף.

41. נוכח המסקנה לפיה הארכת תוקפם של הצווים מבוססת גם על תכנים חדשים ששודרו לאחר מתן הצווים המקוריים, מתייתר הצורך לדון בטענת הגנה מרכזית של המשיבות, לפיה הארכת תוקפם של הצווים לא היתה יכולה להיעשות על יסוד תכנים ששודרו בטרם ניתנו הצווים המקוריים, אלא אך ורק על יסוד תכנים חדשים ששודרו לאחר מכן.

יחד עם זאת, נוכח העובדה שמדובר בסוגיה עקרונית, אבהיר כי דינה של טענה זו להידחות לגופה. אין למצוא בהוראת השעה כל תמיכה לשונית לתיזה פרשנית זו של המשיבות. התנאי להארכת תוקפם של הצווים הוא שראש הממשלה שוכנע כי התכנים המשודרים בערוץ הזר ימשיכו לפגוע באופן ממשי בביטחון המדינה גם לאחר תום תקופת 45 הימים שנקבעה בצווים המקוריים. כדי להשתכנע בכך, אין הכרח להסתמך אך ורק על תכנים חדשים ששודרו לאחר שניתנו הצווים המקוריים, ובנסיבות מסוימות בהחלט ניתן להשתכנע במצב דברים זה גם על יסוד תכנים ששודרו בעבר. למעשה, סרטון טנק המרכבה הוא דוגמא מובהקת לכך, משום שהוא מעיד על כוונה תחילה לסכן את חיילי צה"ל ובכך לפגוע באופן ממשי בביטחון המדינה. אין להתפלא איפוא שהדרג המחליט שוכנע כי התכנים המשודרים בערוץ אל-ג'זירה ימשיכו לפגוע באופן ממשי בביטחון המדינה גם בתום התקופה הראשונית של 45 יום.

ישאל השואל מה טעם ראה איפוא המחוקק לקצוב פרק זמן של 45 יום לתוקפם של הצווים אם ממילא ניתן לשוב ולהאריך את תוקפם בכל פעם מחדש לפרק זמן של 45 יום על יסוד

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

אותם תכנים ששודרו בעבר. התשובה על כך היא שהמחוקק ביקש לוודא שאחת ל- 45 יום יידרשו גורמי הביטחון, ראש הממשלה, שר התקשורת, חברי הממשלה ונשיא בית המשפט המחוזי או סגנו, לשוב ולבחון את הדברים מחדש, דה- נובו, שמא חל שינוי נסיבות אשר מצדיק הימנעות מהארכת תוקפם של הצווים. אמנם, ניתן לשער כי אל-ג'זירה לא תאמץ לפתע פתאום קו מערכתי פרו ישראלי, אך חומרת המצב הביטחוני עשויה לפחות בחלוף הזמן, ויחד עימה תפחת הפגיעה הנגרמת לביטחון המדינה מחמת התכנים שאל-ג'זירה משדרת. אגב, מנגנון מעין זה של בחינת מצב הדברים מחדש בתום תקופה קצובה קיים גם בחוק סמכויות שעת-חירום (מעצרים), תשל"ט-1979, הקובע כי אם אושר צו מעצר מינהלי, ידון נשיא בית המשפט המחוזי מחדש בענין המעצר שכבר אושר, לא יאוחר משלושה חדשים אחרי אישור המעצר. הוא הדין בהסדר הקבוע בסעיף 62 של חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996, הקובע כי נאשם המצוי במעצר מעל תשעה חודשים ומשפטו טרם יסתיים, ישוחרר ממעצרו אלא אם שופט של בית המשפט העליון יצווה על הארכת המעצר לתקופה שלא תעלה על 90 ימים, וחוזר חלילה.

42. טענה נוספת שהעלו המשיבות היא שהלכה למעשה לא ניתנה להן ההזדמנות לשימוע הוגן, ודי בפגם מינהלי זה כדי להצדיק הימנעות מאישור הארכת תוקפם של הצווים. טענה זו דינה להידחות. המנהלת הכללית של משרד התקשורת הודיעה לבאי כח אל-ג'זירה ביום 6 ביוני 2024 כי התקבלו חוות דעת עדכניות של גורמי הביטחון, לפיהן יש בפעילות הערוץ כדי לפגוע באופן ממשי בביטחון המדינה ולכן בכוונת המדינה לפעול להארכת תוקפם של הצווים. אל-ג'זירה הזמנה להעביר את התייחסותה בכתב עד לשעות הצהריים שלמחרת. על כך השיבו באי כח אל-ג'זירה במכתב בו דרשו לקבל את התשתית העובדתית החדשה אשר תונח בפני הגורמים המוסמכים וגם הבהירו את עמדתם המשפטית לפיה כל החלטה להאריך את תוקף הצווים חייבת להתבסס על ראיות חדשות ועל תשתית עובדתית שתובא לעיונה של אל-ג'זירה. דרישה זו סורבה בו ביום על ידי המנהלת הכללית של משרד התקשורת שהבהירה כי אין באפשרות גורמי הביטחון להציג מידע גלוי נוסף מעבר לזה שכבר הוצג בהליך הקודם. יצויין כי במסגרת ההליך הקודם נמסרה למשיבים הפרפרזה הבאה:

"מידע שהצטבר בחודשים האחרונים בשב"כ מלמד כי מעורבים בטרור מקרב ערביי ישראל, הושפעו משידורי אל ג'זירה במהלך המלחמה, והצפייה בשידורים הייתה חלק מהמוטיבציה שלהם לקדם פעילות כנגד הביטחון. אפנה למידע שהצטבר – כמובן לא אמסור את המידע, אומר שהמידע הצטבר בחקירת פיגוע הדריסה בחיפה בסוף ינואר השנה, ובחקירת התארגנות טרור בסחנין, שכמה מחבריה עומדים לדין בעבירות ביטחון."
(ע' 23 ו- 24 לפרוטוקול הדיון מיום 15.5.2024).

בעקבות סירובו של משרד התקשורת למסור מידע מעבר לכך, הודיעו באי כח אל-ג'זירה כי ההליך פגום על פניו וכי הזימון לשימוע נעשה למראית עין בלבד ואל-ג'זירה אינה רואה טעם בהצגת טענותיה. משמע, אל-ג'זירה ויתרה ביודעין על הזכות להשמיע את טענותיה בטרם

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

תינתן ההחלטה בענין הארכת תוקפם של הצווים. בנסיבות הענין אינני מוצא פגם בסירובם של הגורמים המוסמכים להעביר לבאי כח אל-ג'זירה חומר נוסף מעבר למה שהוצג בפניהם במסגרת ההליך הקודם. אל-ג'זירה ידעה היטב מה טיבן של הטענות המועלות נגדה (הגם שלא הוצגו לה פרטים קונקרטיים מפאת סודיותם), וככל שהיו לה טענות משכנעות נגד חידוש תוקפם של הצווים, היא היתה יכולה ואמורה להעלות אותן על הכתב. אכן, פרק הזמן שהועמד לרשות אל-ג'זירה לשם הצגת טענותיה היה קצר- 24 שעות- אלא שאל-ג'זירה כבר ידעה היטב בעקבות ההליך הקודם מהן הטענות המועלות נגדה ולכן יכולה היתה להיערך מבעוד מועד לקראת השימוע, הרבה לפני פנייתו של משרד התקשורת אליה. אל-ג'זירה, שוויתרה איפוא על זכות השימוע, אינה יכולה לטעון כעת כי נמנעה ממנה שלא כדין זכות זו (בג"ץ 5194/03 קובי גרוסמן נ' שר הביטחון, מר שאול מופז, פ"ד נו(4) 426 (2003); רע"ב 1496/07 רועי כץ נ' נציב שירות בתי הסוהר (נבו 26.04.2007)).

בענין העלאת טענות הגנה אפשריות במסגרת שימוע, נציין כי אפילו בעת ההליך שבפניי לא היה בפיה של אל-ג'זירה כל הסבר מניח את הדעת בקשר לשידורו של סרטון טנק המרכבה, למרות שסרטון זה עמד עוד בבסיס הדיון בהליך הקודם.

עוד נעיר בהקשר זה כי הימים אינם ימים רגילים. אנו מצויים בעיצומה של מלחמה קשה בשתי חזיתות. לוחות הזמנים המתחייבים ממצב דברים זה אינם לוחות הזמנים הרגילים, במיוחד נוכח העובדה שתוקפם של הצווים המקוריים קוצר בעשרה ימים, ולכן נוצר דוחק זמנים כדי למנוע מצב בו הצווים יפקעו ויחלוף זמן מה עד חידושם, ובשים לב לכך שמדובר בצווים שנועדו למנוע פגיעה ממשית בביטחון המדינה. מכאן ההצדקה לפרק הזמן הקצר שניתן לאל-ג'זירה לשטוח את טענותיה, גם אם להבא עדיף, רצוי וראוי ליתן לה פרק זמן ארוך יותר (ככל ששאלת הארכת תוקפם של הצווים אכן תתעורר פעם נוספת). לא למותר להזכיר, וחברי כב' סגן הנשיא שי יניב כבר עמד על כך בהחלטתו בהליך הקודם, כי לא הרי ימי שלום כימי מלחמה: **"המחוג הדק המסמן את נקודת האיזון בין כלל השיקולים מוסט בשים לב למורכבות הייחודית בתקופת מלחמה"**. (פסקה 36 להחלטתו).

43. ומכאן לשאלת המידתיות של הצווים שתוקפם הוארך. נזכיר כי יש לבחון את מידתיות הפגיעה בזכויות באמצעות שלושה מבחני עזר. המבחן הראשון הוא מבחן הקשר הרציונלי (או מבחן ההתאמה), ולפיו יש לבחון האם מתקיים קשר של התאמה בין האמצעי שנבחר בהסדר הפוגע, לבין התכלית שאמצעי זה נועד להגשים. המבחן השני הוא מבחן הצורך (או מבחן האמצעי שפגיעתו פחותה). מבחן זה בוחן האם האמצעי שנבחר הוא זה שפגיעתו בזכויות פחותה, או שמא קיימת חלופה המגשימה את תכליתו במידה שווה או דומה, הכרוכה בפגיעה מתונה יותר בזכויות. המבחן השלישי הוא מבחן המידתיות במובן הצר (או מבחן האמצעי המידתי). מבחן זה בוחן האם מתקיים יחס ראוי בין התועלת הצומחת מן ההסדר, לבין הנזק הנגרם ממנו, נוכח פגיעתו בזכויות הפרט (בג"ץ 7052/03 עדאלה המרכז המשפטי

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' שר הפנים, פ"ד סא(2) 202 (2006); בג"ץ 8420/21 אלנקווה נ' צבא גלית הנביא ההגנה לישראל בפסקה 50 (נבו 11.02.2024).

44. באשר למבחן הקשר הרציונלי, נראה שאכן מתקיימת התאמה בין הצווים שהוטלו לבין התכלית שהטלתם נועדה להשיג, שהרי הצווים נועדו למנוע שידור בישראל של תכנים שפוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה, וזאת באמצעות הפסקת שידורי הערוץ; סגירת משרדיו; תפיסת מכשירים המשמשים לאספקת תכני הערוץ והסרת אתר האינטרנט של הערוץ.

45. באשר למבחן הצורך, נראה כי האמצעים שנבחרו הם האמצעים היחידים שיש בכוחם להפסיק שידור של תכנים הפוגעים באופן ממשי בביטחון המדינה. האמצעים החלופיים שהציעה אל-ג'זירה- הפעלת סמכויות הצנזור, נקיטה בהליכים פליליים ובקשה להסרה וולונטרית של תכנים פוגעים - הם אמצעים בלתי יעילים, איטיים ומסורבלים, אשר חלקם תלויים ברצונה הטוב של אל-ג'זירה (הסרה וולונטרית של תכנים), חלקם צופים פני עבר אך אינם מונעים גרימתו של נזק בהווה (הליכים פליליים) וחלקם אינם מעשיים (אין לצפות שכתבי אל-ג'זירה בעזה יביאו לאישורו של הצנזור תכנים קודם לשידורם). וודאי שאין בכוחם של האמצעים החלופיים למנוע לחלוטין ובזמן אמת שידור של תכנים פוגעים. נראה איפוא שלא קיימת חלופה המגשימה את תכליתו של החוק במידה שווה או דומה, הכרוכה בפגיעה מתונה יותר בזכויות. ואם היתה אפשרות מעשית לשימוש באמצעים מתונים יותר, ממילא לא היה צורך בחקיקתה של הוראת השעה.

46. באשר למבחן המידתיות במובן הצר, אכן מתעוררת שאלה נכבדה אם מתקיים יחס ראוי בין התועלת הצומחת מן ההסדר, לבין הנזק הנגרם ממנו, נוכח פגיעתו בעקרון חופש הביטוי. והרי אויביה של מדינת ישראל יכולים לצפות בשידורי אל-ג'זירה במקום מושבם ברצועת עזה או בלבנון, ורק מאזרחי המדינה נמנעת האפשרות לצפות בשידורים, וגם הם יכולים, אם יתאמצו, למצוא דרכים טכניות עוקפות שיאפשרו להם לצפות בשידורים חרף קיומם של הצווים. יחד עם זאת, הטענה כאילו הצווים שניתנו אינם יעילים ואין בהם כל תועלת נוכח העובדה שהערוץ משדר גם מחוץ לישראל ובפלטרמות מגוונות, דינה להידחות, מחמת מספר טעמים. ראשית, לו תתקבל טענה זו, ירוקן החוק מתוכנו ותכליתו. נזכיר- מעצם הגדרתו, החוק מאפשר מתן צווים אך ורק בקשר לגוף שידורים זר ולא בקשר לגוף שידורים ישראלי. בהינתן שמדובר בגוף שידורים זר, אין למדינה כל יכולת וגם לא יומרה להטיל עליו מגבלות בנוגע לפעולות שהוא מבצע מחוץ לטריטוריה של מדינת ישראל. מכאן שהנחת המוצא של המחוקק היתה שמידת האפקטיביות של הצווים נגד גוף שידורים זר תהיה מאוד מוגבלת ותחומה לדלת אמותיו של שטח המדינה, וחרף זאת, החוק נחקק ונועד לחול בדיוק על גוף שידורים מעין זה; שנית, הצווים עשויים לצמצם את מידת הפגיעה בתחומי המדינה משום שבאמצעותם נבלמת במידה רבה (גם אם לא באופן מוחלט) החשיפה של מפגעים פוטנציאליים המתגוררים בתחומי המדינה לאותם תכנים; ולבסוף, מניעת היכולת של צלמי

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

13 ביוני 2024

בצ"א 20409-06-24 מדינת ישראל נ'
אל ג'זירה סאטלייט נטוורק ואח'

ושדרי אל-ג'זירה לצלם ולשדר מתוך תחומיה של מדינת ישראל, תקטין את הפגיעה שתיגרם לביטחון המדינה מחמת חשיפה של אתרים ונכסים אסטרטגיים, שטחי כינוס, ריכוזי כוחות, צירי תנועה, תוצאות פגיעה של חימושי האויב וכיוצא באלו פרטים שאותם ניתן לשדר ולצלם מתוך שטחי המדינה ולגרום בכך פגיעה ממשית בביטחונה. שידורים מעין אלה שמתבצעים מתוך הרצועה (בעיקר של תנועת כוחות וצירי תנועה) אמנם לא ניתן למנוע, אך את תמונת הראי של שידורים מתחומי המדינה בהחלט ניתן למנוע. אין לשכוח בהקשר זה גם את המלחמה העזה המתנהלת בצפון המדינה ואת נסיונותיו של ארגון הטרור חיזבאללה לפגוע בנכסים אסטרטגיים, אל מול מאמציו של צבא ההגנה לישראל להשיב מלחמה שעה בחזית הצפונית, על כל המשתמע מכך.

טענת אל-ג'זירה לפיה ניתן לעקוף בנקל את המגבלות שהטילו הצוים, תוך שימוש באמצעים טכניים כאלה ואחרים, היא בבחינת חרב פיפיות כלפי אל-ג'זירה עצמה, שהרי אם אכן כך הם פני הדברים, ממילא כמעט ולא מתקיימת הפגיעה הנטענת בחופש הביטוי.

47. באשר לטענת אל-ג'זירה כאילו הצוים שהוצאו חלים גם על ערוצי הספורט שלה, ערוצי הריאליטי וערוצים דוקומנטריים, הרי שמדובר בטענה שהועלתה בעל פה לראשונה במסגרת הדיון, ולא בכתבי הטענות שהוגשו לקראת הדיון. טענה זו הוכחשה מכל וכל על ידי נציג משרד התקשורת שנכח בדיון: "נחסמו ערוצים בהוט ויס שהם לא ערוצי ספורט. ערוצי חדשות פרופר, ערוצים שנחסמו. נחסמו אתרי אינטרנט, שהייתה לנו רשימה ארוכה מאוד, וניפינו מתוך הרשימה הזאת את האתרים שאינם מתמקדים בחדשות." (ע' 13 לפרוטוקול, שורות 22-24).

משכך, יש לדחות את טענת המשיבות בענין המידתיות של הצוים שתוקפם הוארך.

48. אשר על כן, מכל הטעמים אשר פורטו לעיל, הבקשה מתקבלת והארכת תוקפם של הצוים מאושרת בזאת.

49. המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' בסיוון תשפ"ד (13 ביוני 2024), בהעדר הצדדים.

חגי ברנר, סגן הנשיא

